

NATURALISERA, v. a. 1. 1) Gifva infödingsrätt åt inflyttad utländsk person. — 2) Göra inhemsk. — *Naturaliserande*, n. 4. o. *Naturalisering*, f. 2.

NATURALISATION, - - - - tschön, f. 3. Tilldelande af infödings rätt åt en inflyttad utlänning.

NATURALISM, - - - i'ssm, m. sing. Den åsigt, att människan endast behöfver naturreligionen, för att komma till den andliga sanningens kännedom och vinna lyckalighet.

NATURALIST, - - - i'sst, m. 3. 1) En, som hyllar naturalismen. — 2) Se *Naturforskare*. — 3) Målare, som gör sig möda att med noggrannhet föreställa såväl den sköna som fula eller låga naturen med alla dess fel och brister.

NATURALISTER, naturållst'r, n. 3. Hvad som af naturen blifvit frambragt, ej genom människans åtgärd. — *Syn.* Naturprodukt.

NATURAPRESTATION, naturåpræstatschön, f. 3. (kameral.) Erläggande in natura.

NATURANLAG, naturånnlag, n. 3. Medföddt anlag, fallenhet.

NATURBEKRIFNING, f. 2. Se *Naturhistoria*.

NATURDRIFT, f. 3. Medfödd, inneboende drift; dunkel, ovillkorlig känsla af något behof och begär efter dess tillfredsställande.

NATUREL, - - rå'll, n. 3. (fr.) Naturlig kroppsbekaffenhet, natur, skaplynne; sinnelag, sinnesart.

NATURENLIG, naturérenlig, a. 2. Öfverensstämmande med naturen.

NATURFENOMEN, naturfenåmén, n. 3. o. 3. Hvarje förändring i naturkropparnes tillstånd. Naturföreteelse, Naturhändelse. [— fenomen.]

NATURFILOSOF, naturfilåså'f, m. 3. Lård, som egnar sig åt naturfilosofiens studium. [Naturphilo —.]

NATURFILOSOFI, naturfilåså'fi, f. 3. 1) Låran om den materiella världens yttersta grunder och lagar. — 2) Bok, hvori denna vetenskap systematiskt framstålles. [— filosofi.]

NATURFILOSOFISK, a. 2. Som tillhör eller har åseende på naturfilosofien. [— filosofisk.]

NATURFORSKARE, m. 3. Vetenskapsman, som sysselsätter sig med naturlagarnes utredande.

NATURFORSKNING, f. 2. Bemödandet att utreda naturlagarna, naturens studium.

NATURFRISK, a. 2. Naturlig och kraftig. *N. poesi*.

NATURFÖRETEELSE, f. 3. Se *Naturfenomen*.

NATURGÅFVA, f. 1. Naturligt anlag, medföddt fallenhet.

NATURHISTORIA, naturhåstória, f. 3. 1) Den vetenskap, som gör oss bekanta med naturkropparna efter deras yttre beskaffenhet och yttre kännetecken, samt jemför och ordnar dem till ett systematiskt helt. — *Syn.* Naturalhistoria, Naturbeskrifning. — 2) Lårobok i denna vetenskap.

NATURHISTORISK, a. 2. Som tillhör eller har åseende på naturhistorien.

NATURHÄNDELSE, f. 3. Se *Naturfenomen*.

NATURKRAFT, f. 3. I naturen nedlagd kraft, som verkar något slags förändring i en eller flera naturkroppars tillstånd.

NATURKUNNIG, a. 2. Som studerat och år kunnig i naturvetenskapen. Brukas åfv. substantivt. *De n-e*.

NATURKUNNIGHET, f. 3. 1) Se *Naturvetenskap*. — 2) Se *Naturlåra*.

NATURKÄNNARE, m. 3. (föga brukl.) Se *Naturkunnig*.

NATURKÄNNEDOM, m. sing. (föga brukl.) Se *Naturkunnighet*.

NATURLAG, m. 2. Oföränderlig följd af verkningar hos naturkropparna under enahanda omständigheter, så att verkningarne alltid följa på samma sätt, när kropparne befinna sig i lika förhållanden. Lag för naturens verkningar.

NATURLEK, m. 2. (fig.) Naturens lek, d. v. s. sällsam och besynnerlig afvikelse från de vanliga formerna af dess skapelser.

NATURLIF, n. 3. 1) Alla verkningar och förändringar sammantagne, som åro framkallade af naturens krafter. — 2) Ett lif, öfverensstämmande med naturen. *Lefva ett n.*

NATURLIG, naturlåg, a. 2. 1) Som tillhör naturen, är enlig med världsordningen. *N-a verkningar*. Den *n-a lagen*, af Gud i sjelfva naturen grundad (motsats till *Positiv lag*). — 2) Tillhörig naturen hos hvarje särskilt art eller individ. *Förnuftet är en n. egenskap hos människan*. — 3) Medfödd. *N-a anlag, böjelser, fallenheter*. *N. drift, afsky, öfverensstämmelse*. *N. storlek*, som hvarje särskilt individ af naturen har. *N-t hår*, eget, ej löshår. — 4) Af naturen alstrad, frambragt, åstadkommen. *N-a mineralvatten*. — *Motsatser*: Artificiel, Konstgjord. — 5) Enlig med naturens lagar. *En död människas återuppståndelse är ej en n. verkan*. *Dö en n. död*, utan våld eller olyckshändelse. — *Motsats*: Öfvernaturlig. — 6) I sjelfva naturen grundad; som följer af naturen; enlig med förnuftet eller allmänna bruket. *N. pligt, skyldighet*. *Det är n-t, att man försvarar sig*. — 7) Okonstlad, otvungen, osökt. *Hon har ett n. behag i sitt sätt att vara*. *Man bör i allt vara n.* — 8) *N. son, dotter*, oäkta.

NATURLIGEN, adv. 1) På naturligt sätt. Se *Naturligt*, 1. — 2) Egentligen. *N. att tala, kan en död ej åter uppstå*.

NATURLIGHET, f. 3. 1) Öfverensstämmelse med naturens lagar. *N-en af ett förmenadt underverk*. — *Motsats*: Öfvernaturlighet. — 2) (estet.) Öfverensstämmelse med naturen. *En målnings, en skildrings n. Stilens n.* — *Motsats*: Onatur. — 3) Okonstladt skick, väsende, uppriktighet. — *Motsats*: Tillgjordhet, Onatur.

NATURLIGT, adv. 1) På naturligt sätt, genom naturliga medel. *Delta har icke tillgått n.* — *Motsats*: Öfvernaturligt. — *Syn.* Naturligen; Naturligtvis. — 2) (estet.) I öfverensstämmelse med naturen, efter naturen. *Hans karakter är ganska n. skildrad*. — *Motsats*: Onaturligt. — *Syn.* Tråffande, Likt. — 3) Okonstladt, otvungen, osökt. *Tala, skriva n. I allt bete sig n.* — *Motsatser*: Konstladt, Tillgjordt, Tvungen.

NATURLIGTVIS, adv. 1) På naturligt sätt. Se *Naturligt*, 1. — 2) I öfverensstämmelse med förnuft, bruk; till följe af naturliga skål. *Det kan han n. ej begåra*. *Han befallde mig komma och n. lydde jag*.

NATURLÅRA, f. 1. 1) Låran eller vetenskapen om naturkropparnes egenskaper, krafter och verkningar. *Allmän N.*, låran om alla de fenomen, som tillhöra kropparna i allmänhet, de må vara enkla eller sammansatta. — *Syn.* Fysik. — 2) Lårobok i denna vetenskap.

NATURMENNISKA, f. 1. Person utan all bildning, som i allt följer blott naturens drift och ingifvelse.

NATURNÖDVÄNDIGHET, f. 3. Tingens och